

ΕΤΟΣ 53ον

26 'Ιουτίου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (2717)

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΚΟ

«...ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν»

Ἐορτή τῶν Ἁγίων Πάντων σήμερα καί τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα μᾶς μιλάει γιά τό θαυμαστά ἐπιτεύγματα τῶν ἁγίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλῆ καί γιά τήν ἀρετή πού ἐπέδειξαν κατά τή διάρκειά τῶν πολυειδῶν ἀγῶνων τους. Θά καταλήξει ὁ ἀπόστολος Παῦλος νά μᾶς πεί νά ἀποφεύγουμε τήν ἀμαρτία καί νά ἀγωνιζόμαστε πνευματικά· «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτῆν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 12, 2). Ἔστω ὅμως πῶς ἡ ἀμαρτία ἐπιδρά στόν ἄνθρωπο.

Τί εἶναι ἀμαρτία;

Ἡ ἀμαρτία εἶναι μεγάλος τύραννος. Τίποτε δέ βαρύνει τόσο πολύ τήν ψυχή, τίποτε δέν κάνει τόσο ἀνάπηρη τή διάνοια καί δέν τήν ταπεινώνει «ὡς ἀμαρτίας συνειδός», γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Πρίν νά διαπράξει κάποιος τήν ἀμαρτία, δέν καταλαβαίνει τήν ἀπαΐσια ὄψη τῆς. Ἡ μέθη τῆς ἡδονῆς συγκαλύπτει τή βδελυρότητα τῆς. Ὅταν ὅμως διαπραχθεῖ, δέν περνοῦν λίγα λεπτά καί ἀρχίζει τό μαστίγωμα τῆς συνειδήσεως. Ἀφαιρεῖ ἡ ἀμαρτία ἀπό τόν ἄνθρωπο κάθε ἐπιχείρημα. Τόν κουρελιάζει. Σφίγγεται ὁ ἀμαρτωλός ἀπό τίς σειρές τῶν παραπτωμάτων του. Ἀκόμη ὑπάρχουν καί τά χειρότερα. Πολλές φορές καταλαμβάνεται ἀπό φοβίες, γίνεται ὁ ἄνθρωπος καχύποπτος καί ἀγωνιᾷ, μάλιστα στίς ἡμέρες μας, γιά νά γλιτώσουν πολλοί ἀπό τήν πίεση τῆς ἀμαρτίας, καταφεύγουν καί σέ ψυχοφάρμακα· «...πάντα αὐτοῖς δέους καί ἀγωνίας ἐστί μεστά, πάντα περιβλέπονται, πάντα φοβοῦνται», θά συμπληρώσει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Μιά γυναίκα, ὅταν γεννήσει, σταματᾶνε οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, ἐνῶ στήν ἀμαρτία, ὅταν αὐτή γεννηθεῖ αὐτή στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τότε ἀρχίζουν οἱ φοβερές ὀδύνες. Τόσο πολύ σφίγγει ἡ ἀμαρτία τόν ἄνθρωπο, ὡστε νομίζει πῶς θά πεθάνει· «περιέσχον με ὠδίνες θανάτου» (Ψαλ. 17, 5), δηλ. μέ κατέλαβαν οἱ πόνοι καί οἱ ὠδίνες τοῦ θανάτου, λέγει ὁ προφήτης Δαβίδ.

Παραδείγματα γιά τήν ἀμαρτία

Πάνω σ' αὐτά ἄς ἀναφέρω μερικά παραδείγματα. Ἔστω θυμηθοῦμε τό παράδειγμα

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2)

Ἄς τρέχουμε με ὑπομονή τὸ δρόμο τῆς ζωῆς

Ἀδελφοί, οἱ ἄγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιών, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἐκλιναν ἀλλοτριῶν· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμpanίσθησαν, οὐ προσοδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέσμασιν, ὑστεροῦμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περιζεόμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, **ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν**, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

τοῦ Κάιν πού ἀναφέρεται στό βιβλίῳ τῆς Γενέσεως. Ὅταν σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του, εἶχε φοβερὲς τύψεις συνειδήσεως. Ὁ ἴδιος εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτό του· «ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. 4, 14). Ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι φοβερὴ κατάστασις. Ὁ ἄνθρωπος δὲ βλέπει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴ δικαιοσύνη του καὶ φοβάται πολὺ. Κι ὅταν ὁ Δαβὶδ ἔπεσε στό διπλὸ ἁμάρτημα τῆς μοιχείας καὶ τοῦ φόβου καὶ τὸν ἤλεγξε ὁ προφῆτης Νάθαν, στεναχωρήθηκε. Τὸν ἔσφιγγαν οἱ ἁμαρτίες του πάρα πολὺ. Ἔτσι ἐκ βάθους τῆς καρδίας του εἶπε· «Ἡμάρτηκα τῷ Κυρίῳ» (Β. Βασιλ. 12, 13). Ἔγραψε μάλιστα καὶ τὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔλεγε· «...ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός» (στίχ. 5). Δὲν ἔφυγε ἀπὸ μπροστά του ἡ ἁμαρτία. Ἡ συνείδησις τὸν κατηγοροῦσε συνέχεια καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει. Τραγικότερο εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα. Ὅταν καταλήφθηκε ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως καὶ τὸν πίεζε ἡ ἁμαρτία του, ἐκ βάθους ἀναφώνησε· «Ἦμαρτον παραδοῦς αἷμα ἁθῶν», καὶ πιεζόμενος σκληρὰ ἀπὸ τὴ συνείδησή του αὐτοκτόνησε· «ἀπεθῶν ἀπήγατο» (Ματθ. 27, 5). Δὲ μετανόησε, ἀλλὰ προτίμησε τὴν αὐτοκτονία. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ σφίξιμο τῶν ἁμαρτωλῶν καταστάσεων τὸ νιώθουμε ὅλοι μας.

Θεραπεία τῆς ἁμαρτίας

Ἄμαρτήματα πού δὲν ἔχουν ἐξομολογηθεῖ, ἀνομολόγητα καὶ κρυφά, μᾶς τυραννοῦν νύχτα καὶ ἡμέρα. Ὅσο καὶ ἂν ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῆς δὲν μᾶς δημιουργοῦν προβλήματα, ἐν τούτοις μέσα μας νιώθουμε μιά πίεσις, καὶ μάλιστα ἀφόρητη, καὶ ὀδύνες καὶ στενοχωριόμαστε καὶ πολλῆς φορὲς παθαίνουμε καὶ ψυχολογικὰ τραντάγ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγήν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγῆν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακῆν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλῆς δοκιμασίας, ἐθανάτωθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἔστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλήν μαρτυρίαν διὰ τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νά μή φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχομεν γύρω μας ἓνα τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπό μάρτυρας, **ἄς ἀποτινάξωμεν κάθε βάρος καί τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία εὐκόλῃ μᾶς ἐμπλέκει**, καί ἄς τρέχωμεν μέ ὑπομονήν τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου πού εἶναι ἐμπρός μας, μέ τοὺς ὀφθαλμούς μας προσηλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγόν καί τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.*)

ματα καί σόκ. Κανείς δέν μᾶς ἀντιλαμβάνεται, ἀλλ' ἐμεῖς ζοῦμε τὸ δράμα μας.

Ἔχομε τὴ δυνατότητα μέσα στὴν Ἐκκλησία νά σπάσουμε τίς σειρές τῶν ἁμαρτημάτων μας μέ τὴ μετάνοια καί τὴν ἐξομολόγησιν καί στὴ συνέχεια μέ τὴ θετικὴ ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀντί νά μᾶς πιέζουν οἱ ἁμαρτίες, ἄς μᾶς περιβάλλῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἀντί νά εἶμαστε δέσμοι τῶν παθῶν, ἄς γίνουμε ἀπελευθεροὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀντί νά τρέμουμε μήπως καταστραφοῦμε, ἄς νιώσουμε τὴν ἄνεση τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος τὸ φωνάζει· «τὴ ἐλευθερίᾳ ἡμᾶς Χριστὸς ἠλευθέρωσεν· στήκετε καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. 5, 1). Μᾶς ἀπάλληξε ὁ Κύριος μέ τὸ αἷμα του ἀπὸ τίς ἀλυσίδες τῆς ἁμαρτίας· μὴν τίς ξαναβάζουμε πάλι μόνοι μας. Ἡ μετάνοια εἶναι ἓνα δεύτερο βάπτισμα. Ἐξαλείφει καί τίς πιό μεγάλες ἁμαρτίες καί χαρίζει στὸν ἀνθρώπο τὴν ἐλευθερίαν καί τὴν ἄνεση. Ἡ μετάνοια εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἀνθρώπο. Εἶναι μιὰ δεύτερη συνθήκη πού συνάπτουμε μέ τὸ Θεό, γιὰ νά ἀρχίσουμε τὴ ζωὴ μας χωρὶς νά ἔχομε σύντροφο τὴν ἁμαρτίαν καί τὰ πάθη μας. Τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἐάν ἀπελευθερωθοῦμε ἀπ' αὐτήν, τότε γίναμε πραγματικὰ ἐλεύθεροι.

Νά δώσει ὁ Θεός νά γίνουμε ἀνθρώποι δικοὶ του χωρὶς νά μᾶς κυνηγάει καί νά μᾶς σφίγγει ἡ ἁμαρτία. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

26 Ἰουνίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
Δαυίδ ὀσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη († 540), Ἰωάννου ἐπισκόπου Γοθτίας.
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ι΄ 32-33,
37-38, ιθ΄ 27-Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Ἰουλίου, Β΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ΄ 18-23.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΑΣ

«Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ περισσότερο τέλειοι χριστιανοί, διότι ἔχουν ἀγίασθῆ στόν μέγιστο βαθμό μέ τήν ἀσκηση τῆς πίστεως στόν Ἀναστάνα καί αἰωνίως ζῶνα Κύριο Ἰησοῦ. Πράγματι, αὐτοί εἶναι οἱ μοναδικοί καί ἀληθινοί ἀθάνατοι μέσα στό ἀνθρώπινο γένος, διότι μέ ὄλο τους τό εἶναι ζοῦν ἐν τῷ Ἀναστάνα καί γιά τόν Ἀναστάνα Χριστό, καί κανένας θάνατος δέν ἔχει ἐξουσία ἐπάνω τους».

π. Ἰουσι. ΠΟΠΟΒΙΤΣ

* * *

«Ἄς εἴμαστε ἐμεῖς ἀμαρτωλοί, ἄς κολυμπᾶμε στό ψέμα, κι ἄς μᾶς τριγυρίζῃ ὁ πειρασμός. Κάπου σ΄ αὐτόν τόν κόσμο, σέ κάποιο μέρος ὑπάρχει ἕνας Ἅγιος. Αὐτός ζεῖ μέσα στήν ἀλήθεια· πάει νά πεῖ πῶς δέν πεθαίνει ἡ ἀλήθεια· πάει νά πεῖ δέν πεθαίνει ἡ ἀλήθεια στόν κόσμο κι ἔτσι θά ῥθει κάποτε καί σέ μᾶς καί θά ξαναδοθεῖ σ΄ ὄλους τούς ἀνθρώπους, ὅπως μᾶς εἶναι ὑπεσχημένο... Ἦνας μονάχα Ἅγιος, γιά νά εἶναι Ἅγιος, ἔχει στήν καρδιά του τό μυστικό τῆς ἀναγεννήσεως ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἔχει κείνη τήν δύναμη, πού θά θεμελιώσῃ ἐπιτέλους τήν ἀλήθεια στόν κόσμο, καί θά γίνουν ὄλοι ἅγιοι καί θ΄ ἀγαπάει ὁ ἕνας τόν ἄλλο· καί δέ θά ὑπάρχουν οὔτε πλούσιοι οὔτε πτωχοί, οὔτε ἀλαζόνες οὔτε ταπεινοί, μά θά ᾿ναι ὄλοι σάν παιδιά τοῦ Θεοῦ καί θά ῥθει ἡ ἀληθινή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ».

Φ. ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνομο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Ἰντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>